

FIGUERES ► EL COL·LECTIU «ART VIU» RET HOMENATGE A L'ESCRITORA M. ÀNGELS ANGLADA AMB UNA EXPOSICIÓ CORAL A LA CASA EMPORDÀ

Amb la veu d'Anglada

COL·LECTIVA

► **Casa Empordà, Figueres.** Plaça de l'Escorxador, 2 **📍 Fins al 22 de març.**
Horaris: www.figueres.cat

EUDALD CAMPS

■ Sembla que no hi ha res com morir perquè, a la fi –literalment– tothom t'haig llegit. El darrer exemple ens el regala en George Steiner, que quan va venir a Girona (era a principis de 2001) va passar relativament desapercebut per al gran públic i, en qualsevol cas, si va comptar amb la complicitat d'algú va ser amb la d'un reduït grup d'intel·lectuals capitanejats per la professora de la UdG M. Josep Balsach. Ben mirat, tampoc hauria de sorprendre ningú que no fos un autor de masses algú que confessava que la major il·lusió de la seva vida hauria estat la de passar-se-la llegint «en el sentit més ampli del terme», és a dir, havent inclòs en aquella pràctica les arts i la música: «Tota crítica vertadera és un acte d'amor –li agradava dir a Steiner. Això em situa a contrapel de les disciplines modernes, ja siguin crítiques, acadèmiques,

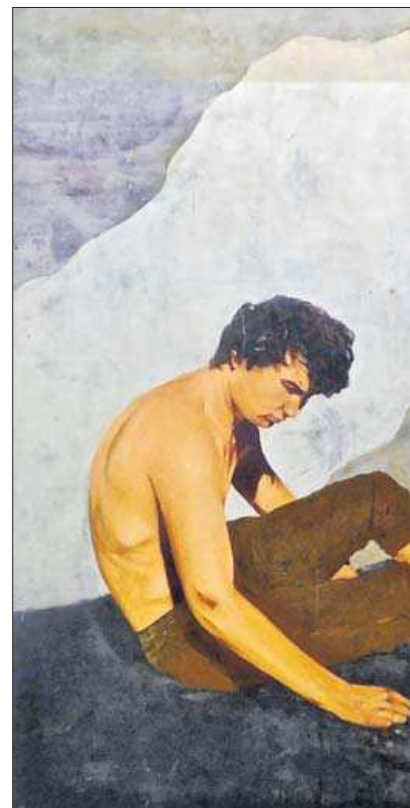

CIURANA (DETALL)

deconstruccionistes o semiòtiques. Al meu parer, qualsevol bona lectura paga un deute d'amor». Doncs això: retre homenatge a un escriptor passa per la declaració indissimulada d'amor, quelcom que, per descomptat, han fet a bastament els diferents integrants

del col·lectiu Art Viu en relació a M. Àngels Anglada.

Amb tot, és important no oblidar que aquest «deute d'amor» es paga, en primer lloc i per sobre de qualsevol altra consideració, llegint: el principal risc de les exposicions centrades en alguna personalitat literària és que poden arribar a manllevar-li la veu i, en el pitjor dels casos, distorsionar-la fins a deixar-ne la imatge irreconeixible. Justament per això, la radicalitat de la lectura rau en la seva privacitat i en la relació bilateral que s'estableix entre autor i lector, una experiència, per descomptat, situada als antípodes del projecte col·lectiu que acull la Casa Empordà. Volem dir que la mostra *Art Viu és Anglada* mai hauria de substituir l'experiència lectora que, al cap i a la fi, és la millor manera que tenim per aproximar-nos a la figura de l'escriptora de Vic. Sigui com sigui, l'esforç és notable: el mosaic d'obres i textos proposats comparteixen la voluntat d'assumir un determinat registre poètic molt característic d'Anglada, a saber, aquell que li permetia distanciar-se del

Treball col·lectiu
► A la mostra s'hi poden veure obres plàstiques i literàries de Radu Adrin Puiu, Josep Maria Ametlla, Ana Astorga, Glòria Basols, Olga Bereza, Teresa Bosch, Adrià Ciurana, Montserrat Cufí, Imma Figueras, Daniel Lleixà, Carme Porqueras, Manel Puig, Gemma Romero i Pilar Sanjuan.

A. CIURANA

nodrit grup integrat pels «joglars del rei» i que, de manera anàloga, feia que els seus versos actuessin com a «tissors de mots» capaces de tallar les «heures de l'oblit».

Dit això, si que hi ha quelcom d' excepcional en la mostra que ens ocupa: les pintures d'Adrià Ciurana (Figueres, 1985-2018). La presència pòstuma del net de l'autora serveix per no oblidar que sempre hi haurà dues mènes d'artistes, a saber, els que decideixen ser-ho (vindria a representar el grup més nombrós) i els que no ho poden deixar de ser (com en el cas de Ciurana). La idea és senzilla: rere cada obra del malaguanyat figurenchi batrega amb força un principi de necessitat que és com un udol que malda per fendir la nit. Les pintures d'Adrià Ciurana ens impel·leixen des del més enllà per recordar-nos que la vida i la mort són cares d'una mateixa moneda o, si ho preferim, que allò visible i evident només representa una ínfima part de la realitat entesa en un sentit ampli i transcendent. Per això ubica el seu magistral *Sant Jeroni* davant d'un iceberg; perquè, com tots els visionaris, ocultava més del que era capaç de revelar i, a desgrat seu, estava condemnat a anar a la deriva fins a la seva inexorable i definitiva extinció. I és que, com Nietzsche –més poeta que filòsof– no es cansava de recordar-nos, viure és un rosegat de gos, una mica com el *Botó* que pinta Ciurana, entretingut amb una calavera que ben be podria ser la nostra.